

(Varoitus) Seuraava "novelli" voi sisältää kitjoitusvirheitä! Lue varoen! XD Terve tämä on ensimmäinen lisäykseni tänne! Minun uni! Jei!.... Okei se saattaa tuntua oudolta, mutta se paranee loppua kohti! Vain rakentavaa kritiikkiä kiitos! Kukaan ei pidä haukuista! Jos, on jotain negatiivista, niin selitä se sitten! Oikei nyttien novelliin?, tarinaan?,...uneen?

>-----< Hissin ovet sulkeutuvat. Olen New Yorkissa, yhdessä niissä upeista pilvenpiirtäjistä. Siistiä eikö? Mutta se olisi siistimpää, jos muistaisin miten jouduin tänne. Aivan en muista mitään eilisestä. En edes muista mitään ennen hissien ovien sulkeutumista! Ehkä minulla on amneesia? Ei, ei se voi olla. Olen aika varma, että muistaisin miten olen täällä. Amnesiahan on sellaista, että unohdat kaiken jostain pään kolauksesta? Vai mitä? Mutta miten muistan New Yorkin ja pilvenpiirtäjän? Miksi olen täällä? Monesko päivä on? Keitä nämä kaksi miestä ovat? Kuka MINÄ olen?! "Hei..." toinen mies oikeallani kuiskaa. Käännän päätäni häntä kohti. "Mitä ikinä tapahtuukin-" miehen lause katoaa kohti loppua ja hän jää tuijuttamaan minua epävarma ilme kasvoillaan. "Me ei saatu puhua sille!" toinen miehistä huudahtaa. Säpsähdän hänen äänestä. Mies jolle ääni kuuluu pitelee jonkinlaista asetta. Katson sitä... M16 rifle. Silmäni pyöristyvät. Miten vit\*ssa tiedän jotain tuollaista?! "Okei..." oikean puolinen sanoo ja vaihtaa katseensa hissien oviin. Kun katson häntä tarkemmin huomaan, että hänelläkin on sama ase. Voi huomata selvästi, että oikean puolinen on nuorempi kuin vasemman puolinen. Hänellä on vaalenruskeat hiukset ja vihreät silmät, hän vaikuttaa 19-20 vuotiaalta. Kun taas vasemman puoleinen, hän on varmaan ainakin 45 vuotias. Hänellä on harmahtavan ruskeat hiukset ja viherän-siniset silmät. Vaikka heillä on aseet he käyttävät ihan normaaleja vaatteita. Katson hissiä. Takanamme on peili, molemmilla puolilla on kaide, johonka vanhempi mies nojaa. Katossa on kauniilla kuviolla tehty lamppu. Ja edessä on rauta ovi, joka avautuu kahtee suuntaan. Ihan tavallinen kalliin luokan hissi... Paitsi musiikki puuttuu. Miksi? Kuulu ding-ääni ja hissi pysähtyy. Toiseksi korkein kerros, joka on 51-kerros. Ovet avautuvat ja miehet viittovat minua pysymään paikoillaan. He katsovat käytävään osoittaen aseitaan eri suuntiin. Käytävä johonka olemme astumassa on pimeää ja tyhjää. Ei ihmisiä, huonekaluja tai huonekasveja. Se siitä ylellisyydestä. Vasen miehistä asuu hissistä pois ja katsoo vielä erisuuntiin, kunnes hän antaa luvan meidän tulla pois. Kävelemme seinän vieressä vasemmalle käytävään. Kun käytävä kääntyy moneen suuntaan kuin risteys. Jämme vähäksi aikaan paikoilleen. Vasen miehistä "tarkistaa" tilanteen. Minua vähän kiinostaa miksi he ovat niin kireitä. Vähän ajan "seikkailun" jälkeen saavumme huoneeseen, jossa on paljon toimisto pöytiä. Niiden päällä on tietokoneita ja muuta normaalia tavaraa. Olemme kerroksen nurkassa, koska seininä ihan takana on kaksi valtavaa ikkunaa. Miehet istuvat läheisen seinän viereen, nojaten sitä. Vanhempi heistä katsoo minua ja sitten oikella olevaan käytävään. Siellä on ovi, lasiovi. Huoneessa on valoa. Mies katsoo taas minua ja nyökkää päätään merkiksi, että minun pitää mennä sinne. Kävelen hitaasti kohti ovea. Katson taakseni. Ei ketään. Upeaa, mutta pian kuulen ääniä. "Hiljaa idiootti!" Tunnistan äänen vanhemmalle miehelle. He ovat varmaan siirtyneet kauemmaksi. Jos vaikka joku näkee heidät, eivät he osaa yhdistää tätä huonetta tilanteeseen. Vau!? Mistä tiesin tuon? Katson taas ovea. Siirryn lähemmäksi. Olen nyt sen edessä, ehkä alle metri väliä. Katson kahvaa epäilyttävästi. Sisälläni myllyää kysymysten sota. Mitä täällä tapahtuu? Ei yleensä tällainen toimisto rakennus ole tyhjänä. Miksi minä olen täällä? Mitä on tämän oven takana? Löydän jostain rohkeutta ja avaan oven. Oven takaa paljastuu toimisto. Varmaan pomon huone. Huoneen seiniä peittää ruskeat kirjahyllyt, jotka ovat täynnä kirjoja. Keskellä huonetta on kaksi sohvaa ja niiden välissä on pöytä. Huone on suorakulmion muotoinen. Ovi on oikealla. Vasemmalla huonetta on iso kirjoituspöytä, jonka edessä on kaksi pientä sohvaa. Pöydän takana on yksi pidempi sohva ja sen takana on iso ikkuna. Huoneessa

on valot päällä. Minun lisäksi siellä on neljä muuta ihmistä. Kaksi poikaa, ehkä minun ikäisiä, vaikken tiedä kuinka vanha olen, mutta näin kuvajaiseni hississä. He ovat keskellä huonetta olevilla sohvilla, yksi istumassa kirjoituspöydän ääressä. Hän on nainen ehkä 40 vuotta. Ja vielä yksi kirjoutuspöydän takana olevalla sohvalla. Hän näyttää nukkuvan. Pojat sohvilla nousevat ylös ja katsovat tai ehkä tuijottavat minua. Nainen nostaa katseensa ylös siitä, mitä ikinä tekikään. "Aaa..." hän sanoo ja nousee myös ylös. "Tulit viimeinkin." Myöhemmän lauseen jälkeen pojat istuvat taas. "Tule istumaan..." Nainen katsoo pöydän edessä olevia sohvia. Kävelen hitaasti hänen luokseen. Nainen istuu jälleen ja minä istun oikean puoliselle sohvalle. "Olen varma, että olet hieman loukkaantunut tästä...kohtelusta, mutta se on pakollista." Nainen aloittaa. Olen hiljaa vaikken edes tiedä mistä hän puhuu. Hän katsoo minua vakavana ja ristii kätensä pöydälle. "Me voimme auttaa sinua" Hän jatkaa. "Jos annat meille luvan, voimme saman tien viedä sinut laboriatorioon ja aloittaa kokeet." Jäykistyn, kun hän on sanonut asiansa. Nousen ylös. "Laboriatorioon!? Kokeet!? En edes tiedä mistä puhut!" Katson naista kovasti. Kuulen kuinka takani, että jotkut nousevat. Nainen katsoo taakseni ja viittoo käsillään, että pitäisi ottaa rauhallisesti. "Et siis tiedä mitään?" Hän katsoo minua toiveikas ilme kasvoillaan. Pudistan päätäni. Nainen hymyilee ja vaihtaa katseensa pöytään. "Voi luojan kiitos...Tästä tulee paljon helpompaa..." hän sanoo hiljaa. Hän nostaa katseensa minuun ja on sanomassa jotain, mutta laukaukset huoneen ulkopuolelta keskeyttävät hänet. Käänän pääni ovea kohti huomatakseni, että huoneeseen on tullu viisi miestä. Keskimäinen näyttää olevan "pomo". Valkeilla hiuksilla ja pitkällä arvella joka alkaa oikeasta kulmakarvasta vasemman silmän alapuolelle ylittäen tämän nenän. Neljä muuta näyttävät samalta yllään armeijan varusteet, heidän kasvojaan peittää kypärä, jokaisella eri värinen. "Kehottaisin teitä vain antautumaan..." "Pomo" aloittaa "....niin ketään ei satu." "Tämä on yksityinen toimisto." takanani oleva nainen nousee nopeasti. Neljä "kommando" sotilasta tähtäävät tätä, mutta "pomo" nostaa kätensä merkinä siitä, ettei saisi aukaista tulta. Mies lähettää meille pelottavan hymym, mutta tilanne muuttuu, kun yksi sohvilla istuvista pojista tarttuu tämän käteen. Laukaukset alkavat. Hyppään pöydän yli naisen viereen, joka työntää minut alas. Pöydän takana olevalta sohvalla tämä "Prinsessa Ruusunen" herää ja nousee ylös seisomaan sohvalla päälle. Sitten hän hyppäkin pöydälle ja siitä eteen päin. Hänen kohtaloaan en pääse näkemään kun, työpöytä riistää näköalan. Pian yksi sotilaista lentää pöydän yli ja menee suoraan ikkunan läpi tippuen kohti kuolemaansa. Vasta tapaavani nainen tarttuu leukaani ja kääntää sen ikkunasta itseensä. "Minä harhautan heitä ja sinä juokset ovesta ulos..." hän pitää tauon ja odottaa reaaktiotani, nyökkään. Tulitus on loppunut. "Äläkä sitten pysähdy..." hän sanoo ja varoittamatta ryntää pois pöydän tarjoamasta suojasta. Katson kuinka kolme jäänyttä sotilasta tähtäävät tätä. Kolme, koska yksi on peräseinällä nojaamassa, pää ja niska oudossa asennossa. Ruumiini toimii nopeammin kuin ajatukseni. Se vetää minut juoksemaan kohti ovea. Joustessani huomaan kuinka huoneessa olleet pojat makaavat lattialla, kuolleena. Ja sitten se nainen, jota opin epäilemään ammutaan siihen paikkaan ja kuinka veri lennähtää hänen selästään varmasti kalleille kirjoille. Pääsen ovesta ulos ehjin nahoin. Katson käytävän molempiin suuntiin, tyhjä. Laitan oven kiinni ja pistän seinän vierellä makaavan miehen aseensa oven kahvasta läpi, niin kuin niissä Zombi leiffoissa joita en muista katsoneeni. Saan sen paikalleen juuri ajoissa, kun yksi oven takana jahtaavistani sotilaista yrittää aukaista sitä lujalla tönäisyllä. Vedän käteni pois ja päästän henkäisyn, jota en tiennyt pidättäväni. Sitten tajuan, kuinka tuttu se ase on, joka suojelee minua näiltä "kommando-sotilailta". M16 rifle. Katson nopeasti miestä, jolta otin sen. Aika pysähtyy, huudot oven toiselta puolelta laimentuvat. Mies jonka otsassa on luoti, on juuri se sama mies, joka saattoi minut tänne. Se nuorempi, joka yritti varoittaa...tai jotain. Katson



lähelle. Kai? Nousen ylös. Ihmiset perääntyvät kauhuissaan. Kosketan päätäni, koska päästessäni ylös hirveä kipu lankeaa sen ylle kuin kirous. Katson ympärilleni, samaisesta rakennuksesta, josta hyppäsin, tulee ne samat "eliitti" sotilaat. Nousen kokonaan ylös. Joka paikkaan sattuun. No mitä muuta odotat, kun hyppäät pilvenpiirtäjän huipulta. Väkijoukko hidastaa sotilaita, kun taas minun kohdalla he väistävät. Kivut ympäri kehoani katoavat yksitellen ja pääsen juoksemaan. Törmään moneen ihmiseen, samalla tavalla kuin sotilaat perässäni. 'I know that I am just voice in your head, but you have to trust me.' (Tiedän, että olen vain ääni pääsi sisällä, mutta sinun pitää luottaa minuun.) se ääni taas, ja tällä kertaa tiedän ettei se ole minä. Katson taakseni korstot, jotka jahtaavat minua lähenevät koko ajan. "Ok." sanon vain yksinkertaisesti. 'Next to the right.' (Seuraavasta oikealle.) teen kuin ääni sanoo. Ja hetken kuluttua huomaankin, että olen karistanut metsästäjäni pois kannoiltani. Pysähdyn ja nojaan ylävartaloni polviini. "Thanks." (Kiitos.) ne olivat viimeiset sanani, kunnes kaikki pimeni...taas.